

Alexandra W. Müller

FÜGGŐSÉGBEN 1-2.

1. FEJEZET

A St. Andrew's középiskola közismert volt magas szintű sportoktatásáról. Másfél évszázados történelme során tucatnyi élsportolót indított el a profi karrier rögzös, fényes útján. Junior futballcsapata pedig egyenesen legendás volt sikereiről, melyeket az Angol Iskolai Labdarúgó Szövetség által évente megrendezésre kerülő országos bajnokságon ért el. Az iskolák közötti selejtezőkön a St. Andrew's 18 év alatti csapata az idén is jó eséllyel haladt a döntőben való szereplés felé. A napi edzések és meccsek, az intenzív igénybevétel ellenére a pálya zöld gyepe még a szezon vége felé is rendkívül jó állapotban volt. Mindez kétség kívül a gondos és rendszeres ápolásnak volt köszönhető. Úgy tűnt, hogy Sir Arthur – a „sir” előnevet a diákok ragasztották rá finomkodó viselkedése miatt –, az épület gondnoka, valóban élete központi feladatának tekinti a gyeptérség precíz karbantartását. Hisztérikus módon, anyatigrisként védelmezte az illetéktelen betolakodóktól a zöld fűszőnyeget. Két mérkőzés vagy edzés között nem volt ritka látvány, amint a pálya szélén hasalva, felettébb különös módon suttog maga elé, kezével pedig vizsgálón tapogatja a felpuhult földet és a fűszálakat. Sokan kinevették a háta mögött és tébolyultnak tartották, de féltőn őrzött territóriumát nyíltan meggyalázni csak a legelvakultabbak merték.

A középiskola két futballpályáját padok hosszú sora és néhány alacsony hirdetőtábla választotta el egymástól. Az épülethez közelebbi pályán épp meccset játszott egymással a St. Andrew's és az észak angliai Downhill High középiskola

végzőseinek focicsapata. Bár a St. Andrew's egyike volt a legjobbaknak, a Downhill High mégis kellemetlen ellenfélnek számított, amit a két iskola egymás ellen játszott mérkőzéseinek eredménye is bizonyított. Párviadalaik legtöbbször döntetlenre végződtek. Köszönhető volt ez a Downhill edzője által meggyőződéssel alkalmazott taktikának, amely a passzív védekező játékot részesítette előnyben a támadóval szemben. Ez a taktika a St. Andrew's edzőjét, Mr. Lewist, kis híján az örületbe kergette. Most is a pálya közvetlen szélénél, az oldalon át-átlépve rohángált fel s alá, miközben instrukciókat ordított a pálya felé. A vonalbíró fenyegetően villogtatta felé a szemeit, jelezvén, hogy ha továbbra is megsérti a pálya határait, akkor fenytésként fel fogja őt zavarni a lelátóra.

A nézőtér egyébként azt a tizenöt sornyi ülősort jelentette, mely a pálya egyik hosszán helyezkedett el, és körülbelül három-négyszáz néző számára nyújtott ülőhelyet. Hétköznapi délutánhoz képest meglehetősen sokan, vagy kétszázan foglaltak helyet a lelátón, és kísérték figyelemmel a mérkőzést. Mr. Lewis-nak komoly erőfeszítésébe tellett, hogy uralkodni tudjon indulatain, és bár mostantól megnézte, hogy hova lép, azért a hangerején és gesztikulációján továbbra sem finomított. Mindenki ismerte heves természetét, és a legtöbben kedvelték is érte. Mindig, még az edzéseken is száz százalékos erőbedobással kommandírozott, és a fiúk idővel megtanulták, hogy mikor kell őt igazán komolyan venniük, és mikor teszik jobban, ha inkább csendben elengedik a fülük mellett az elhangzottakat. Nagyon úgy tűnt, hogy Lewis edző sem teljesít kevesebb kilométert egy meccs alatt a pálya szélén ugrándozva, mint a csapat sztár középpályása, Nathaniel Cruz, aki most szemeit összehúzza dühösen rázta meg a fejét az edző kiabálására. Nathaniel egyike volt azon keveseknek, akiket idegesített Lewis edző szüntelen ordítása a mérkőzés alatt. Bár csak 18 éves volt, határozott elképzeléssel rendelkezett arról, ő az edző helyében miképpen tenné a dolgát sokkal hatékonyabban.

A St. Andrew's pont a nappal szembeni irányba támadott, ezért a látási viszonyok sem voltak a legmegfelelőbbek. Ez, meg az 1:1-es állás, még inkább bosszantotta a fiút, akinek az alaphangulata az utóbbi időben amúgy is eléggé harapós volt. Izzadt homlokát beletörölte királykék mezének ujjába, és fogai között mormolva fordult ismét a labda felé. Nate-nek – ahogy a barátai nevezték – fiatal kora ellenére nagy tapasztalata volt a labdarúgás terén. Amióta csak az eszét tudta, megszállott lelkesedéssel rótt a kilométereket a gyepen a labdát kergetve. Kivételes tehetsége hamar feltűnt a kislfiú első edzőjének is. Az édesanyja úgy mesélte neki – és mivel az anyja szívesen mesélt, a történetet már mindenki kívülről fújta –, hogy annak idején a pelenkáról is a futballnak köszönhetően sikerült lemondania. Úgy három éves lehetett, amikor már szenvedélyesen focizott a kertben, viszont a pelenkáról még semmilyen módon nem tudták lebeszélni a szülei. Egy idő után fel is adták a próbálkozást és várták, hogy a dolog majd csak megtörténik a kellő időben. Egy kósza ötlettől indítva, az anyukája egyszer mégis megjegyezte előtte, hogy ő bizony egyetlen egy olyan profi futballistát sem ismer, aki pelenkát hordana. A kislfiú elkomolyodott és egy ideig elgondolkodva nézett rá. Majd azon a szent helyen, ahol volt, a család konyhájának a közepén, gondos mozdulatokkal letolta a nadrágját, kioldotta enyhén átnedvesedett pelenkáját és a földre ejtette azt. Édesanyja elképedt ábrázatát látva, egy hároméves határozott meggyőződéssel kijelentette, hogy ha a dolog így áll, akkor ezentúl neki sincs szüksége rá. Evelyn Cruz határozottan állította, hogy attól a délutántól fogva valóban soha többé nem kellett pelenkát adnia a fiára. Ahogy múlt az idő, a kislfiú futball iránti különös vonzódása egyre nagyobb méreteket öltött. Bár az apja is szerette a jó focit és a világbajnokságot, meg a bajnokok ligájának döntőjét sosem hagyta volna ki, azért közélről sem kísérte e sportot oly nagy szenvedéllyel, mint a fia. Evelyn Cruz fiatal korában kiváló úszó volt, és még az ifjúsági úszóválogatottba is bekerült egy időre, de hát az

úszás mégis csak egészen másfajta sportág, mint a csapatjátékot igénylő futball. Tény azonban, hogy Nathaniel meggyőződéses focirajongó volt már óvodásként, és a játék szabályait már korán kívülről fújta. Fejből ismerte az angol szuperliga csapatainak játékosait, de ugyanígy otthon volt a német Bundesliga, a portugál bajnokság és a brazil profi futball részleteiben is. Nem volt olyan, a sporttal kapcsolatos kérdés, amit a kisfiú ne tudott volna megválaszolni, és amiről ne lett volna saját véleménye. Elsős elemista korában tagja lett a helyi futball klub mini junior csapatának, mely tagságot aztán még öt különböző klubtagság követett, attól függően, hogy éppen hol laktak. Márpedig sok különböző helyen laktak. A család a fiú ízléséhez képest meglehetősen gyakran költözött. A mostani rossz hangulatát is az okozta, hogy az apja néhány napja bejelentette; új megbízatást kapott, ami neki és az anyjának természetesen megint azt jelentette, hogy költözniük kell. Előző este hatalmas vitája alakult ki az apjával emiatt, és mind a ketten meglehetősen rossz szájjal és frusztráltan tértek nyugovóra.

José Manuel Cruz egyszerű, brazil bevándorlók gyermeke volt, aki saját erejének és szorgalmának köszönhetően küzdötte fel magát a hajógyári munkáscsaládból egészen az angol konzulátusig. Mint minden latin, természetesen ő is focirajongó volt. Fiatal korában maga is játszott a második ligában, de ennél feljebb sosem került. A hadseregben aztán igazán magára talált, és később, hivatásos katonaként egyre feljebb került a ranglétrán. A katonai attasénak való kinevezését joggal érezte addigi karrierje csúcspontjának. Anyanyelvi szinten beszélt az angolt és a portugált, és természetesen a spanyollal is remekül elboldogult. Sőt, ha a szükség úgy hozta, akkor az olasz nagykövettel is kedélyesen eltársalgott. Karrierje előrehaladtával párhuzamosan a család gyakran változtatta lakhelyét. A kisfiú Nathanielt ez még nem zavarta, hiszen futballt minden iskolában játszhatott, foci klubot pedig szintén mindenütt találtak a számára. Mióta azonban a